

K O B R A

KULTURNÍ OBČASNÍK REGIONÁLNÍCH
AUTORŮ
KVĚTEN 2018*** ROČNÍK XIX.*** ČÍSLO 5

Cítát inspirující:

Píšu, protože život je nepochopitelný.

Karine Tuilová

Josef JINDRA

JAKO VODA

Jsi, láske,
čistá voda z pramene,
co z horkého dne
mou žízeň zažene.

(úryvek z básně)

UČITELÉ ...

Na tento úvodník mě přivedla moje žena Ladka, ale hlavně její studenti. Budoucí učitelé, kantoři, ti, kteří budou vychovávat novou generaci, a to nejen v matematice. Často se stává, že se jí omlouvají prostřednictvím mailových zpráv. A právě jeden budoucí učitel jí poslal mail, kde v několika větách nasekal tolik chyb, že by to stačilo nejen na pětku z diktátu z češtiny, ale obávám se, že by ani desítka nestačila. Jako perlu uvedu jeho výraz, že se mu jedna přednáška „KRIJE“ s jinou. Taky vás zabolely oči?

I já se občas přepíši, udělám nějakou tu chybu, nikdo není neomylný, ale když mu manželka vytkla jeho gramatické neznalosti, odepsal jí, že on přece nebude učit češtinu, ale matematiku!

A tak jsem si říkal, jak by to vypadalo, když bych napsal třeba žádanku na ošetření u kolegy nebo na nějakém vyšším stupni zdravotnického zařízení. A v té žádance by se skvěly takové perly jako například: „Žádám vás o VIŠETŘENÝ!“ Že jsem to přehnal? Proč? Já přece nevyučuji češtinu! Ale nevím, co by si moji kolegové o takovém lékaři pomysleli. Nebo pacienti.

Zároveň mi bylo smutno, když jsem si uvědomil, jak jsem v kronikách četl, že odjakživa na českém venkově působil učitel jako taková kulturní instituce. Nejen že byl místním knihovníkem, ale často i kronikářem, organizoval divadelní činnost místních ochotníků a to jsem jistě na nějaké další kulturní aktivity zapomněl.

Věřím, že manželčin student byl opravdovou výjimkou, že ani v dnešní době nechybí hodně zapálených kantorů, kteří ve volných chvílích dělají celou řadu věcí mimo rámec školních osnov. Nakonec některé znám, stačí se podívat mezi nominované na Jivinského Štefana, ale zcela určitě se najdou takoví, kteří se do takových činností nezapojují, protože se jim s něčím určitě „KRIJÍ!“

Na druhou stranu je to možná jen dobře, protože si nedovedu představit, že by takový učitel psal obecní kroniku. Vy ano?

Václav

VÍTE, ŽE ...

- Ilona Pluhařová získala v mezinárodní česko – slovenské soutěži „Poviedka Istroconu“ v kategorii „Zbraň“ 3.cenu za povídku „Mungi a Beddu.“ Oceněná povídka vyšla ve sborníku „Poviedky Istroconu 2017.“
- Zlata Zákoutská získala 1.cenu na literární soutěži Řehečská slepice 2018 v kategorii písňový text za text „Byla jedna dívka ...“ Oceněná práce byla uveřejněna ve sborníku ze soutěže „Když si náš kohoutek slepičku bral.“ O 17.ročníku „Řehečské slepice“ vyšel článek a foto Martina Žantovského „Literáti ze soutěže Co na to Češi v Jičíně“, a to v Nových Novinách v pátek 13.dubna 2018. Celou akci můžete zhlédnout na <https://www.youtube.com/watch?v=2fXH993PLGY>
- Josef Jindra vydal ve spolupráci s PRESSTAR, s.r.o., Modřišice sbírku poezie „Kudy kam.“ Knížku ilustrovala Martina Bachová z Mnichova Hradiště. Křest se konal ve čtvrtek 26.dubna 2018 v Mnichově Hradišti.
- Václav Franc vystoupil v rámci programu „Hodinka s Pegasem“ v Mělníku v Masarykově kulturním domě v úterý 17.dubna 2018. V rámci programu představil svoji knihu „Povídky z děravé kapsy,“ tři povídky přečetl.
- Ve čtvrtletníku Výboru národní kultury „Lípa“ (číslo 1/2018, ročník 23) vyšla povídka Josefa Jindry „Májové poledne“ a básničky pro děti Václava France z chystané sbírky „Hajany“ (celkem 12 básní - „Sluchátko, Na Marsu, Robot, Jedlík, Popletená, Vyjmenovaná slova, Žízaly u Žalí, Popletená pohádka, Zubařské překvapení, Čaroděj, Hajany, Psi s tykadly.“)
- Václav Franc uveřejnil v bulletinu Střediska východočeských spisovatelů „Kruh“ (číslo 51, vyšlo duben 2018) povídku „Smíření Monteků a Kapuletů.“ Dále jsou v čísle 51 převzaty příspěvky z ČAJe, a to „Akreditace kbelíku“ (o knížce Jindřicha Tošnera z ČAJe č. 137,únor 2018) a „Václav Franc o knize Evy Černošové

Vypravěčka“ (z ČAJe č.136, leden 2018).

- Ve středu 25.dubna 2018 se v restauraci Lucie v Jičíně uskutečnilo setkání autorek a autorů dříve organizovaných v LiSu při Knihovně Václava Čtvrťka v Jičíně (setkání se zúčastnili Benešová, Jebavá, Zlatníková, Pluhařová, Jindra, Žantovský a Franc).

- Václav Franc byl na výroční členské schůzi v sobotu 28.dubna 2018 v Pardubicích zvolen do výboru Střediska východočeských spisovatelů na čtyřleté období. Zároveň byl potvrzen ve funkci tajemníka Střediska.

- Draga Zlatníková se podílela na překladu z chorvatštiny knihy „Proč?“ autorky Any Milić-Pecl, (Obálkový podnázev: svědectví o životě s dr. Oldřichem Peclem a o pražském procesu roku 1950). Jako překladatelé jsou spolu s ní uvedeni Vědunka Stehlíková-Režná a Hynek Zlatník.

Václav

ČAJ č. 140 – HANUŠ BONN

Zvláštním hostem je básník Hanuš Bonn, jeho tvorba není moc známá, o to víc si myslím, že stojí za připomenutí kniha jeho veršů „Rozebraný čas,“ která vyšla v loňském roce v nakladatelství Kmen. Hanuš Bonn prožil podobný osud jako známější Jiří Orten, ale i on se konce války nedožil.

Netradiční rozhovor poskytl ČAJi jičínský rodák Doc. RSDr. Jaroslav Štrait, Csc., který tématicky odpověděl na mé dotazy v ucelených blocích vzpomínek. Myslím si, že nás aspoň na chvíli vrátil do dob minulých, neboť jeho vědecké bádání i vzpomínky jsou velmi zajímavé. Jeho zamyšlení jsem nazval: „Minulé války nechme historikům.“ Škoda jen že nemůžeme uveřejnit další zajímavé fotografie z jeho archivu, vracející nás do Jičína dob minulých.

Tvorbu regionálních autorů k tématu zastupuje vzpomínková próza Zlaty Zákoutské „Malý příběh z doby po Heydrichiádě z roku 1942“ a moje dvě básně připomínající oběti 2.světové války z našeho kraje, a to odbojáře Františka Pecháčka (báseň „Přísaha republice“) a ředitele školy v Úlibicích Petra Kováře („Pan řídící.“)

Václav

Miroslav Boček: PŘÍLIV

Vydalo nakladatelství Novela bohemica v roce 2016

Miroslav Boček (1981) je pro mě novým autorem na naší literární scéně. Zatím publikoval jako básník, takže kniha Příliv je jeho prozaickým debutem. A podle mého názoru velmi zdařilým.

Příběh se odehrává v krátkém časovém úseku na blíže nejmenovaném místě. Jeho hrdinkou je Marie, dcera bývalého ředitele Korporace. Ten ale vloni zemřel, a tak Marie ve společnosti, která ztrácí svoje pravidla, poznává nepřítel, který se chce pomstít právě na ní. Drsný děj probíhá v období jakési občanské války, radikalizace společnosti, výpadků proudu, kde společnost spěje k vládě pevné ruky. Společnost začne ovládat strach, viz str. 30: "Marii zaplaví přímo nesnesitelné vědomí bezmoci. Strachu z bezpráví, z toho, že se nikoho nedovolá, že bude vždycky první na ráně."

Systém kolabuje, viz str. 73: "Nejdou semaforey, letiště, benzinky, za chvíli nebude benzín, už možná není. Banky, bankomaty ..."

Právě v těchto místech si čtenář uvědomuje, jak je naše tzv. vyspělá společnost vlastně křehká. Jak málo stačí a naše jistoty se hrouť. Což se stává půdou pro různé formy násilí, viz str. 145: "... je nahromaděná agresivita, která už vybuchla, je to ale zároveň hrůzné a nebezpečné, je to v nich, v nás, je to ve všech."

Nakonec kniha nepřímo mluví i k dnešním migrantům, kteří se do Evropy valí, viz str. 151: "... i my se podílíme na zbídačování Afriky a Střední a Jižní Ameriky, že jsou to externality našeho života, našeho blahobytu, ale je to udělané tak šikovně, že je nenávidíme, jsou příliš daleko, tudíž jako by ani neexistovaly."

A slova ze str. 191 jako by předznamenávala: "Měli jsme celkem jasný indici, že se blíží krach, všichni to věděli, nebo aspoň tušili, ale nikdo se skutečně nepřipravoval. Nechtěli jsme být teroristi, ale chtěli jsme jednat. Vyšla řada opatření, která se pokoušela hodně očesat naše svobody."

Kniha není jen příběhem, ale je příliš živým poselstvím naší doby.

Václav

20. ročník festivalu Den Poezie - Nebát se... a přihlásit se...

Vážení a milí přátelé poezie,

opět po roce bychom Vás rádi přizvali k účasti na celorepublikovém festivalu Den poezie, který se pravidelně koná ve víc než 60 městech a obcích České republiky.

Letošní – již 20. ročník - bude probíhat v termínu 11. – 25. listopadu 2018 a pevně věříme, že opět přinese mnoho zajímavého.

Na letošní rok připadá mnoho významných výročí, ať již z oblasti politiky (všechny „osmičkové“ roky), tak v oblasti literatury (např. 80 let od úmrtí Karla Čapka, či 150 let od narození Otokara Březiny). K názvu festivalu „Nebát se“ nás inspiroval výrok prezidenta Masaryka, zároveň jsme však chtěli, aby samotný název dále inspiroval a byl dostatečně tvárný, tak aby každý mohl přijít s vlastním pojetím. A proto jsme nechali Masarykův výrok v názvu festivalu nedokončený.

Je tedy na vás, organizátorech, čeho se všeho se v roce 2018 rozhodnete nebát. Například: „nebát se a psát verše“, „nebát se a malovat na chodníky“, „nebát se a vystoupit s vlastní tvorbou“, „nebát se a říct pravdu“, „nebát se výšek“ pro čtení ve věžích a další.

A abychom současnou českou poezii více přiblížili školám, dohodli jsme se s několika předními českými básníky, aby se zúčastnili besed a autorských čtení přímo ve školách. Pokud tedy budou mít vaši studenti zájem setkat se na autorském čtení, workshopu či semináři s někým, kdo aktivně píše poezii, dejte nám vědět. Pokusíme se ve spolupráci s našimi pravidelnými hosty festivalu domluvit na návštěvě.

Budeme velmi rádi, pokud se i letos připojíte se svými poetickými pořady, autorskými čteními a dalšími aktivitami k našemu festivalu.

Svoje pořady prosím přihlašujte přes webové stránky www.denpoezie.cz, abychom vás mohli zařadit do festivalového programu. **Termín uzávěrek 15.9. 2018!**

Pokud máte nějaké otázky či připomínky, ozvěte se nám prosím, abychom případné nedostatky stihli vyřešit co nejdříve, tak abychom stihli všechny propagační materiály doručit včas.

Více informací o festivalu najdete na: www.denpoezie.cz;

Tešíme se na spolupráci!

Za organizátory Bernie Higgins denpoezie@gmail.com

ILONA PLUHAŘOVÁ ZÍSKALA 3.CENU

Poviedka Istroconu vyhlásila víťazov ročníka 2017

Literárna súťaž Poviedka Istroconu vyhlásila na festivale Istrocon 2017 výsledky svojho najnovšieho ročníka. Prvých päť miest vyzerá nasledovne:

1. miesto – Miro Švercel: Traja králi
2. miesto – Martin Paytok: Freelanceři a Stanislav Repaský: Obchodník
3. miesto – Pavol Hlubík: Ruka mŕtveho muža
4. miesto – Adam Olejár: Spoločný nepriateľ a Adam Suchý: Správny život
5. miesto – Roman Koňarik: Oči a Martin Paytok: Duchové minulosti a Karol Hajdu: Jazyk

Poviedky súťažili v troch kategóriách, ich víťazi vyzerajú takto:

Kategória Historická fantasy

1. miesto – Miro Švercel: Traja králi
2. miesto – Pavol Hlubík: Ruka mŕtveho muža
- 3.miesto – Adam Olejár: Spoločný nepriateľ

Kategória Voľná téma

1. miesto – Martin Paytok: Freelanceři a Stanislav Repaský: Obchodník
2. miesto – Adam Suchý: Správny život
- 3.miesto – Karol Hajdu: Jazyk

Kategória Zbraň

1. miesto – Martin Paytok: Duchové minulosti
2. miesto – Tereza Holubová: Pohovor
- 3. miesto – Ilona Pluhařová: Mungi a Beddu**

JOSEF JINDRA - KUDY KAM

Ilustrace Martina Bachová

PRESSTAR s.r.o., Modřišice 2018

Šestá sbírka soboteckého básníka Josefa Jindry nese název "Kudy kam" a je v jistém slova smyslu bilanční sbírkou. Autor v ní hledá různé formy vyjádření, ale nachází jistoty v životě, vědom si svého zakotvení v kraji. Sbíрка, jak Josef Jindra uvádí v úvodním slově, je tvořena různými verši, ale poezie je buď dobrá nebo špatná. Potěšitelné je, že "Kudy kam" nás vede do míst, kde ta dobrá poctivá poezie převažuje.

O inspiraci soboteckého básníka Fráňou Šrámkem jsme se mohli přesvědčit v jeho předchozí tvorbě. I tentokrát se Jindra k Šrámkovi hlásí (viz **"Vyznání Fráňu Šrámkovi"**), kde píše: *"pokorně vždy hledím na Váš svět/ a s úctou říkám si Vás/ a mnohá myšlenka i verš/ se ve mně rodí z Vašich vět."* A třeba v básni **"Chumelení (Na náměstí v Sobotce)"** je velmi zdařile cítit inspirace Šrámkem až po závěrečné finále: *"Zářící podloubí - výletní loď/ vznešeně pluje po sněhovém moři/ jistotou proráží sněhovou tmou/ a na palubě zachránění trosečníci./ Kudy z té paluby půjdu domů,/ když místo majáku žlutavě svítí/ jen okna hospůdek na podloubí?"/ Nedýchne na Vás atmosféra soboteckého náměstí?*

Autorovy návraty do rodného kraje jsou velmi časté, například v básni **"A ještě tebe, rodný kraji"**, kde se vyznává: *"A ještě tebe, rodný kraji,/ verše se v listech zelenají/ a šepot stromů, ticho skal/ tu báseň bych já nenapsal,/ když skládá ji tu faunů sbor,/ tu báseň krásných metafor."* S rodným krajem se Jindra vrací i do dětství v básních **"Rodný dům," "Husy"** či **"Čouda"**. A tady je cítit i trocha bilancování autora za životem, stejně jako v básních **"Nekonečno," "Počítání času"** či **"Lethé a čas."** Ze stejného soudku je i **"Těšení"**, kde autor píše: *„/Jak staré ruce/ jsi samá jizva/ Možná je tohle/ poslední výzva/ Připravit ke startu/ P o z o r .../ snad teď?"*

Josef Jindra mě mile překvapil svými zveršovanými bajkami, výborná je **"Pán a had,"** ale i **"Sova a orel"** se mi líbí. Nechybí ani básně s tematikou lásky, kterých v předchozích sbírkách najdeme

hodně. Tentokrát mě zaujala báseň **"Jako voda."** Nakonec posuďte sami: *"Jsi, lásko,/ čistá voda z pramene,/ co z horkého dne/ mou žízeň zažene."*

O autorových aforismech také něco vím, nakonec získal za ně i ocenění, a tak mě tolik nepřekvapují. A jeho **"Přemejšlenky"**, jak si je sám nazval, obsahují nejednu moudrost a ponaučení, ale i zamyšlení, viz: *"Je kniha v popelnici bezdomovec?"*

Na závěr jsem si nechal dvě básně, kterými mě autor "dostal." Jedná se o **"Advent."** Cituji: *"Je advent sémě nadějí,/ že bude žít co zvadlo./ Také to listí na stromě,/ co dosud neopadlo."* Nebo *"Zaržá kůň bílý pro bolest/ lidského zrození/ a náhle vzplane jasná zář,/ jež skryta byla do ženy,/ jak v dlani drahokam."/*

Další výbornou básní je **"Srpnové noční nebe."** Možná že i u těchto básní v dálce cítím Šrámku, ale nakonec, proč ne.

"Smaragdový drahokam,/ ukrytý v mé Ermitáži,/ kdysi jako tvoje oči zářil./ A tvůj úsměv číslo dvacet dva/ v mém Luvru už je pouhá relikvie."/ A co závěrečné čtyřverší: *"Má tíseň zmatená!/ V srpnovém nebi Siria hledá/ zatímco právě nad hlavou/ na lyru lásky hraje Vega."*

Ilustrátorka Martina Bachová a autor Josef Jindra při křtu
26.dubna 2018 v Mnichově Hradišti.

Sbírka Josefa Jindry je "malou chvilkou poezie" na cestě ve chvatu dnešního světa pospíchajícího neznámo kam. Autor nevzdychá nad krajinou, nepoužívá otřepaná klisé, ale stále hledá nové formy a pohledy. Nakonec název sbírky "Kudy kam" napovídá, že je na nelehké cestě tvoření. I když přece jenom našel svoje jistoty v Českém ráji, Fráňovi Šrámkovi a milované Sobotce.

Přál bych mu, hodně zdraví, aby napsal ještě další krásné verše. Necht' se tedy naplní jeho přání z básně **"A ještě tebe, rodný kraji"**, kde si v závěru autor odříkává svoji soukromou modlitbu: *"Tak prosím, prosím světa tvůrce,/ aby mi k tomu dal/ snad ještě jedno srdce."*

Sbírku vhodně doplnila ilustracemi Martina Bachová z Mnichova Hradiště.

Václav

Středa 9. května od 18.00 hodin

NOC LITERATURY 2018

Série veřejných čtení.

<http://www.nocliteratury.cz/cs/2018/city/386-jicin/?lang=cs>

Čtvrtý ročník série veřejných čtení na netradičních místech,
a to v Knihovně Václava Čtvrťka v Jičíně, v Židovské 100,
v Rumcajsově ševcovně
a u Korunovační kašny na Valdštejnově náměstí.

Jako interpreti textů se představí
Filip Richtermoc, Petr Prokeš, Radim Jíra
a Gabriela Holbová Šťastná.

Závěrečné posezení v Židovské 100. Zahraje BaSta - duo hrající
blues, jazz a soul.

ZAMYŠLENÍ NAD „DĚRAVOU KAPSOU“ VÁCLAVA FRANCE

Nebývá zvykem uvádět u spisovatelů jejich případné tituly – ostatně většina z nich by asi řekla, že za ně mluví hlavně jejich dílo, ať už básnické, prozaické nebo dramatické. U Václava France (narozen 1961 v Jičíně) však není od věci připomenout, že s titulem MUDr. vykonává už dlouhá desetiletí klasickou zubařskou praxi v ordinaci v podkrkonošské Nové Pace. Je to tedy zubař, podle všech ohlasů i vlastní zkušenosti vynikající a vzácný (ale to jsou skoro všichni zubaři, je jich jaksi málo...). Zubař a spisovatel – podobně jako byli namátkou již dávno zesnulí známý autor sci-fi próz a literatury faktu Ludvík Souček nebo americký autor westernů Zane Gray (ten ovšem provozoval praxi jen krátce a zbohatl skutečně psaním, což se zřejmě jeho dnešním následovníkům asi jen tak nepodaří). Ale dali by se jmenovat i žijící spisovatelé – zubaři (nedávno vyšla například povídková kniha Davida Čechury s příznačným názvem Čeho se bojí zubař), ale tady už hrozí nebezpečí, že na někoho zbytečně zapomene, jiné nemístně připomeneme (jistý nejmenovaný se proslavil ve vysoké politice, ale i tím, že jinému lékaři, také vysokému politikovi, veřejně nafackoval). Proto rychle zpět k Václavu Francovi...

Francovou doménou je ovšem povídková tvorba často zaměřená na svět absurdní až nereálný, kdy postavy čtenáři záměrně někoho připomínají a příběhy mají vyhrocenou pointu. Ovšem velká část té absurdity nespadla z nebe nebo vesmíru, ale zrodila se z přízemních omylů a nedorozumění, někdy neškodně veselých, jindy nemilosrdně krutých. To vše najdeme ve sbírkách povídek Dobrý zločin, Svědek neposkrvněného početí, Vesnička a další. Vypadá to, že Děravá kapsa bude mezi těmito soubory nejen nejnovějším, ale také nejobsáhlejším a snad i nejpestřejším přírůstkem. Pozorný čtenář také zjistí, že je to svým způsobem pocta klasikům – nejen Karlu Čapkovi, k němuž odkazuje název i úvodní povídka, ale třeba už zmíněnému Ludvíku Součkovi. Každopádně Václav Franc má co říci a chce něco říci, aniž by se čtenáři vnucoval. Povídky psal a píše s chutí i s vírou, že svět a život, viděný skrz literární souřadnice a rozměry, jsou svým

způsobem kouzelné a nevyčerpatelné.

Vladimír Píša

(úryvek ze závěrečného slova ke knize)

Nová kniha Václava France mne zaujala už svým názvem: „Stín na rentgenovém snímku“.

I když ilustrativní foto na přední straně obálky slibovalo spíše odborné pojednání, uvnitř knížky čekalo milé překvapení. Jak autor hned v úvodu prozrazuje, jedná se o román či novelu. Přátelským oslovením „Můj čtenáři“ mi autor dal najevo, že se mnou a s mým názorem počítá.

Vyprávění milostného příběhu mladého zubního lékaře začínalo ve čtvrtek v květnu 1989. V té době jsem už měla kus života za sebou, zatímco hlavní hrdina příběhu byl teprve na začátku své profesní dráhy. Dostal příležitost v zubní ordinaci v továrně na malém městě, kde byl každý jeho krok sledován drobnohledem zdejších poměrů.

Příběh se odvíjí bez zbytečných detailů a odboček, které jsou v současné literatuře tak módní. Autor vypráví pěknou češtinou v ich formě, čímž nabízí čtenáři možnost ztotožnit si jej s hlavním protagonistou. Prostředí zubní ordinace, osvěžené několika drobnými historkami z návštěv pacientů, odlišuje novelu od povrchní milostné literatury. Hloubku celému vyprávění dodávají úvahy o smyslu lidského života, o vztazích láskyplných, rodinných i kamarádských.

Zastavila jsem se také nad úvahami o Remarquově knize Na západní frontě klid. Jak je to se ztracenou generací? Mám dojem, že každá mladá generace zažívá podobný pocit. Řekla bych, že i dnešní mladí lidé se vyrovnávají s nejistotou, s pocitem odmítnutí, hledají někdy i bolestně své místo v životě. A ještě častěji než my dospělejší hledají lásku bez kazů, bez stínů.

Jak se s poznáním vyrovnal hrdina příběhu, dočteme se v závěru knihy. Po dvaceti letech se setkává s přítelkyní z mládí. S časovým odstupem a nadhledem si ujasní, co mohl tehdy udělat jinak.

Přiznám se, že mne knížka Václava France opravdově zaujala. Nechala jsem se vtáhnout do přátelského vyprávění a se zájmem sledovala příběh od začátku do konce. Přečetla jsem i autorovu bibliografii na zadním přebalu knížky a musím se vrátit ke svým

záležitostí.

A život půjde dál a s ním i naše – moje i tvoje, můj autore – vzpomínky na lidi a příběhy, které jsme na svých cestách potkali.

V Kroměříži 17. 4. 2018

Čtenářka Svatava Mášová

Krátké zamyšlení nad novou povídkovou knihou Václava France

Jednoho dubnového odpoledne přijel Václav, známý to spisovatel a básník, k nám na Mělník na „Hodinku s Pegasem“. Pobavili jsme se nad přednesem hned tří povídek z jeho nové knihy, kterou nám přivezl. Sklidil okamžitý úspěch. Moc jsem se těšila, jak přijdu domů a hned se do jeho novinky v klidu začtu. A opravdu – povídky se z děravé kapsy sypaly jedna za druhou, u některé jsem se zasmála až příliš, u dalších se spíš zamýšlela. Srovnávala jsem, kolik podobného mají Karel Čapek s jeho Povídkami z jedné a z druhé kapsy a Václav Franc s Povídkami z děravé kapsy a uznala, že opravdu hodně. Oba se do svých humorných textů snaží přibalit filosofii, moudrost dnešních dnů i historii.

Těžko říci, která z Václavových povídek se mi líbila nejvíce. Opravdu čtivé jsou totiž všechny. Začnu proto s rozbořením ryze školním, aneb, co bych odpověděla na obvyklou otázku kantorky českého jazyka: „Co tím chtěl autor říci?“

Z kapsy na mě vypadly nejprve povídky s detektivní zápletkou, a to již úvodní ***Cesta na Dobříš***, jejíž poodhalení nechává autor na samotném čtenáři. Překvapivá pointa však čeká i v ***Potomcích z Hepteridy***, věnovaných právem Ludvíku Součkově. Do tohoto balíčku patří též ***Knižní záhada***, kde je objasnění případu rovněž na konci. Úspěšné rozluštění záhady DNA číhá v povídce ***Blackout a Antonín Dvořáček*** a drsně odhalená pravda ve ***Strejdově městě***, tématicky mně osobně velmi blízké. Případ jednoho nočního snu řeší ***Padesát stop a dva metry*** a soudní proces ex offio náleží povídce ***Kdo život nedal***. Detektivní zápletku nepostrádá samozřejmě příběh s příznačným názvem ***Zloděj***.

V děravé kapse dále zůstávají povídky odborně pojaté - ***Zubní záhada*** a především ***Krypta***, zavádějící čtenáře do období

heydrichiády a odhalení skutečností literatury faktu. Přímou na poli vědeckém a badatelském se ocitáme s *Mužem z vitríny*, kde mohou čtenáři spolu s hlavním hrdinou přímo řešit otázku lidské existence.

Všimla jsem si, že je autorovi velice blízká a osobně oblíbená oblast sportovní. S její podobou se můžeme setkat ve svěže napsaném *Případu ostříže bruslí* a povídkách *Normálně kvůli Jaromírovi* a *Dovolená s Rokosem*, překvapujících v samotném závěru.

Autor neopomíná samozřejmě satiru, jeho *Vysvědčení* s politickým podtextem nutí k vážnému zamyšlení.

Z kapsy na mě dále vypadly opravdu úsměvné povídky *Lustr*, černěhumorná *SMSka*, otázku mravnosti řešící *Dr. Jekyll a Mr. Hyde z Poděbrad* a *Případ z babyboxu*. Upřímnou zpověď ženy je povídka *On to snad nikdy nevzdá* a mezilidské vztahy a citovou hloubku objevují *Zvláštní nádor invidiaom* a *Tajemství až za hrob*.

Zatímco *Tajemství starého ořešáku* je smutným příběhem osamělého starého muže, vrostlého svými vzpomínkami na šťastnější období života do starého stromu, ponechávám eroticky laděný *Příběh Kapoun* v kapse jako poslední, pro odlehčení a pousmání nad pravdami lidského žití a ryzí člověčiny.

Tak, a děravou kapsu mám díky Václavovi prázdnou. Mohu jen podotknout, že spravovat ji v žádném případě nehodlám a zkušeně pojaté povídky naskládám jednu po druhé hezky zpět. To proto, abych mohla do ní kdykoliv a v jakékoliv náladě znovu nahlédnout, zauvažovat, zvážnět, ale především se pousmát.

V Mělníku 21. dubna 2018

Jindra Lírová

Povídky z děravé kapsy

Tvůj čapkovský styl je nápaditý, příběhy jsou psané se smyslem pro humor i nadsázku (to je Ti vlastní). Navíc si čtenář může užít i jisté tajemno, někdy trochu nostalgie, vzpomnutí na život "tenkrát", jemuž klima současné společnosti je opravdu vzdálené. Ale hlavně: povídky provokují fantazii a toho si na nich velmi cením. Samozřejmě, kromě živých dialogů (které umíš), uvěřitelné psychologie postav, kultivovaného jazyka, filozofických podtextů a

dobré znalosti problémů, o nichž píšeš i různých prostředí, jakkoli ono "lékařské" je Ti nejvlastnější. Příběhy jsou zažité, proto je též výpověď přesvědčivá. (Ostatně to se týká všech Tvých povídkových knížek, které jsem četla). Zkrátka - máš co říci, a to je nejdůležitější!

Marcella Marboe

BÝVALÍ ČLENOVÉ LiSU SE SEŠLI V LUCHI

V úterý 24.dubna 2018 uplynulo přesně 28 let od založení jičínského literárního kroužku, pozdějšího LiSu. A tak se ve středu 25.dubna 2018 sešli bývalí členové a přátelé literatury na vzpomínkovém setkání.

Celkem nás dorazilo sedm. Vedle mé osoby to byli Josef Jindra, Jana Benešová, Draga Zlatníková, Eva Jebavá, Martin Žantovský a Ilona Pluhařová. Někteří se omluvili (Bohumír Procházka, Zlata Zákoutská, Václav Teslík). A za sebe musím napsat, že se setkání vydařilo. Vzpomínalo se, ale především se řada z nás pochlubila novými knížkami, aktivitami či úspěchy v soutěžích. Nevím, jestli můžu mluvit za ostatní, ale měl jsem pocit, že většina účastníků trochu pookřála. Alespoň Josef Jindra, mimochodem vydal novou sbírku "Kudy kam" a chystal se na křest ve čtvrtek 26.dubna v Mnichově Hradišti, to tak napsal do mailu.

Uběhly zhruba tři roky co se činnost spolku "rozvolnila" a řekl bych, že to radě lidí prospělo. Měl jsem pocit, že už právě nějaké vodění za ručičku nepotřebují, a tak se vydali vlastní cestou. A většinou nezabloudili, zkušenosti získané ze spolku zúročili. A to je dobře. Opravdu tímto setkáním nechci vracet časy minulé, ale říkám si, že bychom z tohoto setkání mohli udělat tradici a dejme tomu vždycky koncem dubna na výročí spolku jednou za rok pohledět do očí známým tvářím. Tak doufám, že zase příště, třeba i v ještě hojnějším počtu, opět sejdem. Budu se těšit!

Václav

P.S. A to ještě Ilona Pluhařová plánuje stmelač někdy v červnu ve Valdicích. Takže třeba už tam na viděnou!

Josef Jindra při autogramiádě na křtu sbírky „Kudy kam“ ve čtvrtek 26.dubna 2018 v Mnichově Hradišti. Jeho básně recitovali Vilma Barusová a Martina Bachová. Sbírkou pokřtil bývalý místostarosta Jaroslav Koloc.
Foto z akce: Jan Douda.

KOBRA

Kulturní občasník regionálních autorů

Interní tiskovinu regionálních autorů Jičínska

Připravil : Václav Franc, K Hájku 1724, 509 01 Nová Paka

Franczub@seznam.cz

Ročník 19. Číslo 5. Květen 2018.

(5.května 2018)

www.ikobra.cz